

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 9. prosinca 1880.

List 2.

Izglede bogoljubnih otrok iz vsih časov keršanstva. II.

15. Sv. Germana.

(Dalje.)

Mala Germana je imela do revežev tako dobro serce, da se solz ni mogla zderžati, kadar jih je gledala, posebno če so bili kako telesno pohabljeni, kruljevi. Jokala se je z jokajočimi in vesela je bila z veselimi. Vsak njen darček je bil tako rekoč v kerščansko ljubezen zavit, predenj ga je dala.

Sv. Duh jo je pa tudi večkrat nagibal, da je revežem še dušno dobroto delila, ne samo telesne. Če so se ubogi pritoževali, da jim je tako hudo in morajo toliko terpeti, jela jim je tako gorko in prepričavno, tako serčno in lepo govoriti o Jezusovi revščini, da so bili mnogi nadložni potolaženi in so se v serce ginjeni jokati začeli.

O to je bil dober otrok, ki je želel le družim terpljenje lajšati, za svoje grozovito terpljenje pa se še zmenil ni. Germana je čutila mnogokrat tolike bolečine vsled svoje bolezni, da se je morala nekatere dni na posteljo vleči. Pa vse je preterpela s pravim otročjim veseljem. Nihče ni slišal pritožbe, le besedice ne, iz njenih ust.

Ko je bila Germana sedem lét stara, se je naenkrat vidno zboljšal njen žalostni stan. Jela je rasti in čutila se je vedno močnejšo. Na njenem obrazu je bilo videti nekaj posebno častitega, nekaj nadzemeljskega, nebeškega; kakor bi ji lepa duša skoz oblaženo obličje posijala. —

Po vaséh tistega kraja takrat še večidel ni bilo nobene šole. Če je pa kje bila ktera, je bila za dečke, za deklice le prav redko kje. Germana ni nikoli vidila nobene šole.

Ob nedeljah popoldne pa so se vsi otroci zbirali v cerkvi. Tu so jih duhovni podučevali v kerščanskem nauku. K temu poduku je blaga Germana silno rada in pridno hodila. Neizrečeno je bila pazljiva; le očesa ni odmaknila od ust mašnikovih. Razlago verskih resnic si je tako zapomnila in sploh je kazala toliko razumnost v božjih rečéh, da so gospod kar stermeli in bili so silno veseli tako pridne in blage deklice. Če jim noben otrok ni znal odgovoriti kakega vprašanja, Germana je gotovo znala povedati, pa kako lepo, kratko in razločno.

Njena goreča pobožnost, njeno točno znanje, njeno ljubeznjivo krotko vedenje: vse to je bilo duhovnemu

pastirju tolikanj všeč, da so jo odločili za prvo sv. obhajilo, čeravno je bila še le osem lét stara.

Ko je Germana to zvedela, je bila njena duša s toliko radostjo napolnjena, da je pokleknila pred podobo Matere Božje in v solzah detinskega veselja se zahvaljevala svoji nebeški Materi. Kajti po sv. obhajilu je že več časa hrepenela, pa v toliki mladosti še ni pričakovala te sreče. Vendar to njeno obilno veselje se zdaj še ni spnilo. Bog je drugač odločil.

b) Mesto prvega — zadnje obhajilo.

Še eno serce je bilo, ki je z enako radostjo čutilo veselo novico, da pojde Germana k prvemu sv. obhajilu. In to serce, ki se je z radostno deklico prvega sv. obhajila tako veselilo, je bilo preblago serce njene dobre matere.

Menim, da je malo tako ginljivih prizorov, kakor mora ta biti, če istinito pobožna mati svojega preljubega otroka, ki je prepričana, da je še ves nedolžen, vidi pervikrat pri sv. obhajilu in se pri tem v živo spominja tistega blazega trenutka, ko je bila tudi sama pred toliko in toliko leti pervikrat sprejela Jezusa Boga v svoje deviško serčice!

Pa oh! — Germanina mati niso čakali te zaželjene in že napovedane sreče, da bi bili vidili svojo tako serčno ljubljeno, angeljsko nedolžno hčerko pervikrat pri mizi Gospodovi!

Kmali potem, ko je bila pribitela Germana domú z veselim sporočilom, da pojde k prvemu sv. obhajilu, kmali potem je njeno mater napadla bolezen — huda bolezen — zadnja bolezen! Vse zastonj; Germana ni imela nič več časa hoditi k poduku za prvo sv. obhajilo: kdo bi bil pa skerbel za nevarno bolno mater?

Zelo rada je sicer stregla materi; toda misel, da letos ne pojde še pervikrat k sv. obhajilu in misel, da bi serčno ljubljena mati, njen edini zaklad na zemlji, za to boleznijo utegnili še celo umreti — oh, to je bila prebitka misel, ki se je za ubogo sirotico res prekmali vresnila.

Bogu se smili! dobro dekletce je tako goreče pričakovalo, da pojde še tisto leto z družimi otroci k sv. obhajilu, — oh zdaj pa mora z objokanimi očmi gledati, kako častiti gospod župnik mesto njej pervikrat, podelijo njeni materi zadnjikrat presv. Rešnje Telo, za zadnjo popotnico! Tudi to je morala gledati, kako so pri-erčno mater v sv. poslednje olje devali; tudi to je morala slišati, kako so že vsi njeno bližnjo smert napovedovali!

Pa ne bom natančneje opisoval zadnje ure blage matere; sej umiranje je bilo že pred 300 leti enako resno in pretresljivo, kakor je še sedaj!

Lahko si mislimo, kako goreče je dobra gospodinja molila tiste ure po zadnjem sv. obhajilu za svojega moža, za ljubo hčerko, slasti pa za-se, za svojo dušo, ki ima zdaj zdaj stopiti pred sodni stol Božji; lahko si mislimo, kako so umirajoča mati še enkrat poklicali Germano k smertni postelji, ji dali zadnje nauke, potem pa materni blagoslov, kako so od ljubljenega moža slovó vzeli, kako verno svojo dušo priporočali Bogu, Mariji, angeljem in vsem svetnikom; lahko si mislimo, kako britkosten je bil za vse pričujoče zadnji materni zdihljej, kako tužno je bilo merliško zvonjenje in kako so na dan pogreba ljudje milovali zlasti blede in objokano sirotico Germano itd.

Vse to, kakor je rečeno, zapustimo in hitimo berž pogledat, kako se je Germani godilo po materini smerti.

c) *Mlada beračica.*

Pred smo že povedali, da Germanica ni nikoli hodila v šolo, a prišla je zdaj v neko drugo šolo, iz ktere jo je še le smert rešila — v šolo terpljenja.

Po materini smerti so prišli zanjo hudi hudi dnevi. Bog je hotel to čisto zlato še bolj očistiti z ognjem britkosti.

Pred je sicer tudi že marsikaj imela prestati, zlasti zaradi svoje boleznj; pa imela je poleg sebe ljubeznjivo tolažnico, skerbno mater, ki so jo učili vse britkosti darovati Jezusu in Njegovi Materi. Zdaj pa tisto dobro serce hladna perst pokriva tam na cerkvenem pokopališči. Večkrat gre Germana obiskat mili grob svoje nepozabljive matere. Z lepimi cveticami ga venča, napaja pa s svojimi gorkimi solzami. In čudovito tolažbo čuti v svojem otročjem sercu.

Oče Lovrenec so bili zdaj vdovec. Osemletna šibka deklica jim pač še ni mogla sama gospodinjiti. Zato najmejo deklo. Ker pa ne morejo velikega plačila dati; vzamejo v službo neko staro osebo, ki ni bila več za težka dela. Ta pa je bila hudobna, zoperna, prepirljiva ženska, čudna, samoglavna in sitna, ravno nasprotna lastnost ranjce matere. Ubogi otrok mora neizmerno veliko prestati pred to neblago deklo. Kolikrat je uboga sirota po nedolžnem zmerjana, po krivici strahovana in zaničevana!

Pa Germana vse krotko poterpi. Očetu kar besede tega ne pové, koliko mora preterpeti od malopridne deklice. Ni hotela miru kaliti in krega napravljati v hiši; raji je molila za razžaljivko. Vse je voljno in tiho preterpelo to dobro serce iz ljubezni do Jezusa in Marije!

„Bodi ti zdaj moja Mati!“ je Germana molila in prosila Mater Božjo ob materini smerti. K Njej se je tudi zdaj vselej zatekala v hudih britkosti; Njej na čast je veliko in priserčno molila!

Pa boste vprašali: Ali Mati Božja ni pomagala ubogi siroti?

O pač, pomagala je. Po nekoliko mescih je bila dekla vsa spremenjena. Začela je čislati in spoštovati poterpežljivo in bogoljubno Germano. Čedalje mirniša je bila, tako, da je bilo slednjič deklici dobro pri njej. Staro merzlo serce se je ogrelo pri mladi lepi duši angeljsko dobre deklice, kakor se bolnik ogreje na spomladanskem solncu.

Vendar kdor hoče bogoljubno živeti, ne ostane dolgo brez križa. Tako tudi Germana.

Neprevidoma ji oče zbolijo. Z očetovo boleznijo preneha delo in z delom ves zaslužek, da kmali še za potrebno hrano ni. Germana si na vso moč prizadeva lepo streči bolnemu očetu.

Pri tem pa še Germana sama zbolí. Pa če tudi ta bolezen ni dolgo terpela, je vendar zapustila dobri deklici žalosten nasledek, — oterpnjeno roko za vse življenje.

V pričetku boleznj so dobri sosedje in usmiljeni prijatelji donašali hrane bolnemu Lovrencu. Ker je pa bolezen dolgo terpela, so se ljudje naveličali dalje podpirati zapuščenega bolnika.

Stari dekli ni bilo več mogoče plačevati zaslužka, čeravno je bil majhen; zato zapusti hišo, bolnega moža in nadložno, polhromo deklico.

Revščina v uborni hišici je velika in nastaja še večja, ko otrok ne more nikjer več hrane dobivati za-se in za bolnega zapuščenega očeta. Slednjič ne ostane drugega, kakor iti prosit — beračit.

„Oče“, prosi usmiljena deklica, „oče dovolite mi, svojemu otroku, naj grem po vasi miloščine prosit za vas.“

„Kaj si izmišljuješ, Germana; tvojega očeta bi moralo biti sram. Ne, tega mi ne smeš storiti, ne dovolim ti“, odgovori ubogi mož.

„Ubog biti brez zadolženja, sej to ni sramota“, pravi Germana. „Mili Zveličar je bil tudi reven in Njegova blažena Mati tudi. Ranjca mati so mi večkrat pravili. In veliko svetnikov si je še prostovoljno izvolilo revščino in šli so prosit za-se in za druge. O le dovolite mi, ljubi, dobri oče, naj grem za vas prosit milošnje.“

Slednjič oče dovolijo, če tudi s težkim srcem.

„Oče, blagoslovite me za to moje opravilo“, prosi dobri otrok.

Oče blagoslovijo blago Germano z derhtečo roko, s solzami v očeh. Poklekne še pred podobo Marijno in prosi tudi svojo nebeško Mater blagoslova, rekoč: „Blagoslovi me, preljuba Mati, s svojim Sinom!“

Kmali je skusila, da je beračiti grenek posel. Veliko ljudi ni hotelo verjeti, dares prosi za bolnega očeta, ki so brez zadolženja prišli v revščino. Mnogo grenkih očitaj je morala slišati. Pohlevno in tiho je ponižna deklica vse preslišala, kakor krotko jagnje.

V popisu njenega življenja se to po besedi tako-le bere: „Primerilo se ji je mnogo krivic in zaničevanja. Nekteri so jo zmerjali z lenobo. Rekli so brezbožno, da v cerkev pač more letati in roke sklepati, delati pa noče. Vendar vernivši se k bolnemu očetu, je prinašala živeža in nekaj denarja za zdravila. Očitanje kmetov je poslušala z veliko mirnostjo in je čutila v sercu sladko veselje in tolažbo. Očetu ni pravila nič teh zopernosti, ki so jo zadevale, ni jih hotela žalostiti.“

Oče Lovrenec zopet ozdravijo. Zdaj pa nič več ne dovolijo otroku prositi. Kadar se more z delom kruh služiti, je beračenje grešna goljufija.

Zdaj je bila Germana rešena pustih obrazov in hudih besedi onih terdoserčnih ljudi, ki neradi dajajo, rešena mnogega zaničevanja in poniževanja.

Toda še vse hujše je prišlo.
(Dalje sledi.)

Larretanske litanije v molitvah in premišljevanjih.

Vvod.

Skupna molitev grešnikov za Božje usmiljenje.

Vsegamogočni, Trojedini Bog, Oče, Sin in sv. Duh! Mi ubogi grešniki! Kaj smo bili nekdanj po sv. kerstu — angeli v človeški podobi — pa kaj smo zdaj — od greha poživljeni — ljudje! Torej v prahu pred Teboj

klečimo koperneči od straha, ker vsak trenutek se bojimo obsodbe v večno kazen, ker smo skrunili Tvoje darove in Tebe Najsvetejšega tolikokrat razžalili. Vendar pa se prederzujemo še enkrat odpreti pregrešna usta in na poseben način še enkrat milosti prositi.

Gospod! akoravno so naše ustnice pred Teboj gnjusoba, dovoli vendar, da spregovorimo. Gospod! ako nekoga, ki ga Ti neizrekljivo ljubiš, k Tebi pošljemo, da naj za nas prosi; mar nam ne boš prizanesel? mar ne boš spravil meča svoje jeze nazaj v nožnice svoje neskončne milosti, če naj ljubša Tvoja stvar stopi med Te in med nas kot srednica? — O serce! zakaj bi ne upalo? Mojzesu, ki je prosil za Izraelce, govoril je Bog: Pusti Me, da jih končám. Če je pa Mojzes toliko pri Bogu premogel, koliko premore Marija; toraj pogum! Ubogo serce, veliko upaj, vzroka imaš dovolj.

Marijo si srednico izvolimo in k Tebi, o Bog, odpošljemo. Gospod — Stvarnik, usmili se nas! Gospod — Odrešenik, usmili se nas! Gospod — Posvečevavec, usmili se nas! ter Jo sprejmi in sredništva Njenega ne zaverzi zavoljo naših pregréh. Posebno Tebe, Zveličar, ki si za nas kri prelil, ponižno prosimo, ne obračaj se proč od naših prošelj. Po Mariji, Tvoji Materi, jih pošljemo, kar pa skoz njene roke gre in iz njenih ust pride, mora Ti dopasti; o zato se nagni k nam ter „Kriste sliši nas“! Pomisli, da Mati Tvoja prosi, ki Ti na tem svetu ničesar ni odrekla; pomisli, da je ta ona Mati, kateri pod križem stoječi si grešnike v brambo izročil; o zatoraj „Kriste usliši nas“! — Presveta Tvojica, prosimo Te, ne zaverzi nas, zavoljo Marije, ki je hči Boga Očeta, zato „Bog Oče iz nebes, usmili se nas“! Ona je Mati Boga Sina, zatoraj „Bog Sin odrešenik sveta, usmili se nas“! Ona je nevesta Svetega Duha, toraj „Bog sveti Duh, usmili se nas“! — O Trojedini Bog, koliko premore Marija pri Tebi s svojo prošnjo, ki je prošnja hčere, Matere in neveste; toraj naše serce zaupno kliče: Sv. Tvojica en sam Bog, usmili se nas! Usmili se še posebno mene, ki sem več grešil kot drugi, o Bog, bodi milostljiv meni ubogemu cestninarju. Tudi Tebi, o Marija, se še posebej priporočam, nadlegoval bom Tvoje Serce, vse Ti pred oči stavlil, kar si že za grešnike storila, rotil Te bom pri vsem, kar Ti je drago, in pri vseh lepih imenih, ktere Ti dajemo, da se me usmili, da mojo reč v roke vzemi in me pred Bogom zastopaj. V prah se zgrudim pred Te, objamem objokanih oči tvoje svete noge ter kličem: Pahnj proč od sebe, če moreš, revnega svojega otroka; zapusti ga, če moreš. Ne, kar se še nikdar ni slišalo, se tudi zdaj ne bo, tako prosečega Ti zapustiti ne moreš; toraj vse svoje zaupanje za Bogom najprej v Té postavim.

Sveta Marija — za nas Boga prosi!

(Moč in sladkost Marijinega imena.)

Sladkost Jezusovega Imena se dá le nekoliko čutiti, ne pa izgovoriti; za tem najslajše je Tvoje ime, Marija. O kaj vse to ime zapopada v sebi! Ko bi rekel, da to ime in Ti, ki ga imaš, je nam več ko zora in solnce na smert bolnemu, ki celo noč željno pričakuje juterne svetlobe; da nam je več, ko prijatelj v smert obsojenemu, ki mu naznanja prostost; več ko mati krdelcu slabih otrok, katerim življenje ohrani, jih redi, čedi ter jim kruh reže: z vsem tem ne bi še nič povedal, kaj nam je tvoje ime, o Marija! Kaj bom tedaj rekel, kdo si Ti nam? Ohmolknem, ker sem preslab to izgovoriti, ali bom pa z otroškim jezikom jecljal: življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena!

O življenje naše, Marija! — Ko nas je kača v paradizu umorila, minulo je štiri tisuč lét; prišel je angelj Gabrijel in Te pozdravil „Češena Marija“, pri tej

besedi je šinila nova prečudna moč, nova radost v žalostne človeške serca, svet je bil kakor prevstvarjen, ker Ti si nam prinesla Jezusa kakor zarija, ki malo pred pride pred bliščečim solncem. Po vsi pravici toraj Te smemo imenovati naše življenje, ker si nam podarila Jezusa, brez kterega bi še zdaj in vekomaj v smertni sencu bili.

O naša sladkost, Marija! kdo Te ne bi tako imenoval, če prevdari, kaj se pravi iz suznjega satonovega postati otrok Božji, dedič vse ljubezni Njegove in večnega kraljestva v nebesih pred Njegovim obličjem, na Njegovem Sercu. In če nam hoče hudobni duh to sladkost zgreniti s tem, da skuša nas v greh zopet nazaj zapeljati, oh kako sladko tolažilo je trepetajoči duši Tvoje ime, ki je porok, da tega ne bo dosegel!

O naše upanje, Marija! Če se mu tudi posreči Tebi na žalost zaradi naše zanikarnosti nas v greh zmotiti, oh kako sladkost ima Tvoje ime še le takrat v sebi, in s kolikim zaupanjem nas napolnuje, ktero nas tudi nikdar ne goljufa. Bog je razžaljen, šiba dvignjena, Ti pa se vstopiš med nas in Očeta, On Te ljubeznjivo pogleda, zavoljo Tebe Njegovo oko tudi nas milostno zadene, odpusti nam, šiba zgine in zopet smo na Očetovem Sercu ljubeči kot prej, srečni kot nekdej.

O življenje, sladkost in upanje naše! Imenoval bom Tvoje ime, ko se le spomnim, in z njim si sladil dolgočasno življenje v tej pusti dolini solzá. Imenoval in goreče klical ga bom, ko me polije mertvaški pot na smertni postelji, obljubim Ti, moja Mati, ko bi kdo uho nastavil na moje usta, predno dušo izdihnem, bi v sredi med Jezusovim in Jožefovim imenom slišal sladko Tvoje ime. Klical bom to ime pred Jezusom, Sodnikom. Klical in poveličeval ga bom celo večnost pred Božjim obličjem v nebesih, ako mi ta neskončna sreča bode v délež.

Ker se pa do zmage ne more priti brez boja, in toraj tudi mene gotovo še čakajo terdi boji s hudobnim duhom, preden dobim krono; zato zdaj prav resen sklep storim, kterega Ti bodi priča, da bom Tvoje ime v skušnjavah zaupno izgovarjal, „Marija“ naj bo mi vojni klic od te ure naprej do zmage. Kakor otrok, če se mu bliža huda žival ali neznan človek, vse tudi najljubše igrače pusti ter jokajoč in vpijoč: mati! mati! k njej beži in svoj obraz na njenih persih skrije: ravno tako in še zaupniše in z večo priprostostjo bežim jaz k Tebi, o Marija, ko začutim, da sem v nevarnosti. O lepo Te prosim, pokaži tudi Ti od svoje strani takrat, da si mi Mati, priteci mi naproti, razprostri svoje roke in gor k sebi na materno serce me vzdigni!

(Dalje sledi.)

Cerkev — nepremagljiva.

(Dalje.)

Osemnajst stoletij je že minulo, a še v vsakem, še tako hudem boji zmagala je Cerkev; velikauski narodi vzdignili so se zoper njo, pa izginili so s poveršja zemlje, Cerkev stoji nepremagljiva; mogočna kraljestva so jo zatirala in hotela uničiti, a kraljestva so razderta, Cerkev stoji še vedno. Toda Cerkev ni le ostala vedno terdna, temuč še širila se je vedno in šteje že nad dve sto milijonov svojih spoznavalcev.

Kje tedaj nam je up, da bode Cerkev tudi sedanjí boj prebila zmagovito? Zgodovina kerščanstva, zgodovina celib osemnajst stoletij nam je porok za to. V piteklost obernimc oči, potem bodemo prav videli, kaj se sedaj okrog nas godí. Dolgo versto sedanjih bolečin, bojov in bridkih ur sv. Cerkve moramo si misliti po-

daljšano do začetka njenega obstanka, in videli bomo, da je vse v r. kah Onega, pri katerem ni ne preteklosti ne prihodnosti, marveč vedno le „danes“, kateri je, na svetu bivajoč, rekel: „Peklenska vrata Cerkve ne bodo premagala.“

Modri Salomon pravi: „Nič novi sub sole“, to je, „nič ni novega pod solncem“. Tudi preganjanj Cerkve ni nič novega; že sto in stokrat zarotil se je hudoba in pokvarjeni svet, da bi jo uničil; pa vselej zastoj. Zmage sv. Cerkve sicer še ne vidimo, ali preteklost nam je porok, da se ji ne bode pogrešala. Bog pusti ljudem, da obračajo svojo voljo v dobro ali slabo, kajti voljo jim je dal prosto. On čaka s kaznijo, ker je dobrotljiv; toda kaznuje on gotovo, ker je pravičen. Že Platon, poganski modri an, govori: „Ne misli, da bodeš božjemu maščevanju ušel; kajti nisi tako majhen, da bi se skrtil pod zemljo, pa nisi tudi tako velik, da bi se vzdignil čez nebo.“ Kazen, zaslužena kazen preganjalcev sv. Cerkve gotovo pride; kakor dalje čaka dobrotljivi Bog, toliko huje udaril bode pravični Bog.

Bog dolgo čaka djanje hudobnežev, ker čaka v svoji ljubezni poboljšanja; ako pa je število p egréh polno, zapiše nevidna roka njegova na stene grešnikov: „Mene, Tekel, Fares“.

Babilonski kralj Baltazar je svete posode, ktere je bil odnesel Nabuhodonozar iz Jeruzalemskega mesta, pri pojedini s starašini in svojimi ženami kot pitno posode rabil. Dopusstil je Bog to grozovito in bogoskrunsko djanje, ali maščevalna roka njegova ga je zadela kmalo, kajti še tisto noč so priderili Peržani in Medji, ki so razdajali njegovo kraljestvo. Tako kaznuje Bog v vseh časih vladarje, ki so se pregrešili nad svetimi rečmi ali nad Božjimi služabniki, včasih stori on to hitro, včasih pride kazen pozneje.

Laktancij, zaradi svoje zgovornosti imenovan „kerščanski Ciceron“, živeč v česertem stoletji, za časa Konstantina, spisal je knjigo z naslovom: „De mortibus persecutorum“, to je: O smerti preganjalcev kristijanov; tu našteva ostre sodbe in šibe božje, s kterimi je obiskoval Bog rimske cesarje, ker so skoro tri sto let preganjali in mučili kristijane. Naj v naslednjih verzicah posnamem nekaj čertic iz one knjige in pokažem vernim Slovencem, kako Bog kaznuje sovražnike svoje Cerkve. Toda, ker Bog ni kaznoval le rimskih cesarjev, marveč se je to tudi pozneje godilo, naj pristavim tudi zgleda božje pravice nad sovražniki sv. Cerkve v vseh časih do današnjega dne. Kolikor več zgledov namreč vidimo, da Bog ostro tepe svoje nasprotnike, toliko več bode naše zaupanje, da nas on tudi dandanes ne zapusti v svetem boji za pravico in resnico, da tudi dandanes bode osramotil in uničil vse nskane zlobnih nasprotnikov. Potelej nam mnogi zgledi prav živo, da Bog svojo Cerkve nikdar ne zapusti: da so vedno resnične besede Jezusove: „In peklena vrata je ne bodo premagala“.

Od rojstva Kristusovega do smerti cesarja Konstantina Velicega.

Barčica apostelnov bila je v nevarnosti, dervili so jo viharji sem ter tje, valovi butali so na njo od vseh strani, upanja rešitve ni bilo več. Ali Gospod se vzdigne iz spanja in ukaže viharju: pošast pogine, mir se zopet poverne. *Sc. Hieronim.*

Mogočno vladal je Avgust neizmerzo rimsko cesarstvo; razdelil je ogromno državo na več delov; tudi Judeja bila je del rimskega cesarstva. V Judeji vlada Herod, namestnik cesarjev. Takrat se izpolni preročanje: „V Betlehemu rodila je Marija, devica iz Davi-

dovega rodú, Kristus, Sina Božjega, obljubljenega Odrešenika sveta. Znano je, kako veselje je vladalo med pastirji; kako so prišli iz daljne Arabije modri Odrešeniku darovat. Toda že v zibeli imel je Jezus sovražnike, kajti Herod se je bal za svoje kraljestvo, hotel je z vso silo Jezusa umoriti. Znano nam je, kako čudovito je Bog rešil sveto Družino.

Herod pa je prvi, ki je skušil težo maščevalne roke Božje za kri toliko nedolžnih otročičev. Huda, kužna bolezen se ga loti, ktera je zadela le malo ljudi, a večidel hudobne. Zaredi se mu v životu brez števila gerdih živalic, ki so se silno hitro množile; nobena zdravniška pomoč ni nič izdala. Ker je truplo gnjilo, začne se širiti hud smrad in od bridkih bolečin mučen, zapuščen od vseh, izdihne svojo kervoločno dušo. Bilo je to v drugem letu po Odrešenikovem rojstvu. Hotel je Bog nad prvim sovražnikom svojega sina pokazati zgled, kaj da čaka take, ki se prederznejo krivične roke vzdigniti proti Sinu Božjemu in njegovim naslednikom.

Toda to svarilo ni mnogo zdalo. Judje sami so Odrešenika, ko začne učiti, čertili in zaničevali, in skušali se ga iznebiti. Sledejič, ko pride „njegova ura“, se jim to tudi posreči. Vjamejo ga in na smert obsodijo. Pribijejo ga na križ ter priije zadnjo kapljo svoje kervi za grehe vsega sveta. Sedaj mislijo judje, da so ga zmagali; a glej, njih veselje je kratko, ker tretji dan vstane Jezus od mrtvih iz lastne moči in zbere svoje razkropljene učence krod sebe. Kratek bil je čas njegovega bivanja po vstajenji na zemlji, ali seme, ki ga je zasejal, hranili so skerbno njegovi učenci, ki so neustrašeno pred ljudstvom oznanjajo Jezusa križanega; malo se brigajo za prepoved deželsko, nič se ne ustrašijo, ko so mučeni zaradi evangelijskega oznanovanja; odločno pravijo: Mi moramo Boga bolj poslušati, kakor ljudi. Tako je očitno delala Božja moč in milost nasproti hudobnim nakanam judovskim.

Kako pa se je godilo sovražnikom Kristusovim in njegovih učencev? Do besede se je izpolnovalo, kar so kričali pri Jezusovem križanji: „Njegova kri naj pride na nas in naše otroke!“ Kar jim je Kristus v solzah nad mestom Jeruzalemskim prerokoval in naznanil o razdajanju mesta in tempeljna, zgodilo se je natanko.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. († *M. Jozefa Strus*) V soboto, 3. t. m., je po kratki pljučni bolezni umerla in v ponedeljek bila je pokopana prečastita, splošno čislana in spoštovana *M. Jozefa Strus*, prednica v ljubljanskem uršulinskem samostanu. Rojena je bila 30. listopada 1805 v Ljubljani, preoblečena 3. vel. serp. 1831, slovesno obljubo storila 30. listop. 1829. Velika prijateljica mladine, je tudi zmiraj bila pri šolstvu; — še ko je l. 1874 postala prednica, je vendar vedno v notranji šoli kaj učila. Imela je silno blago serce in ne manj bister um, in bila v vsakem oziru prav dobroserčna, pobožna in omikana gospá. Opustivši drugo naj omenimo, kako je bila tudi spretna slikarica. V cerkvi je svoje dni pomagala slikati podobo sv. Trojice v velikem oltarju; podobi Jezusovega in Marijinega serca ob stenah ste njeno delo. V obednici je 10 podob na presno slikanih od nje, in bodo njeno ime dolgo dolgo v spominu ohranile. Te podobe so na obéh stranéh na steni v obednici nasproti postavljene tako le: Jezus in Marija, Jožef in Ana, Uršula in Angela, Avgustin in Ignacij, Terezija in Katarina. Enako je na vertu zmalala ogled Bleda in več svetih podob.

Kakošen duh se je pod vodstvom prednice M. Jozefe z njenimi prelepimi lastnostmi gojil v samostanu, to si je lahko misliti. To je bilo tudi znano po Ljubljani in po tujih krajih, zato so z vsih krajev vodili in vodijo deklice v odrejo v te izvrstne šole; zato je bila Jozefa močno spoštovana tudi posebej od ljubljanskih prebivalcev. To je pokazal konečno prelépi slovesni pokop v ponedeljek o 1/3 popoldne. Premil gospod knez in škof dr. Janez Krizostom sami so prišli v dan pokopa v cerkev ranjco blagoslovit; spreved pa so vodili milgsp. proš dr. Ant. Jarc, obdajani z očeti Frančiškani, v katerih duhovniji je uršulinski samostan. Lepo število gospodičin je neslo premnoge vence in veliko veliko število prebivalstva, zlasti tudi iz naj viših stanov, je spremljalo nepozabljivo ranjco k sv. Krištofu. Tolažljivo pri tej veliki zgubi je to, kar smo omenili: njen duh, njena pobožnost, njena spretnost, njena nežna omika ni šla z njo v grob, ostala je v spoštovanem uršulinskem samostanu. Bog daj preblagi ranjci večni mir!

Z Goriškega, konec grudnia. (*Nadškofijska vredba zaradi cerkvenih svēč.* — *Iz duhovskega imenika.*) Dopisnik Vašega cenjenega lista „iz za sv. Gore“ je v svojem dopisu od 22. aprila 1878, govoreč o cerkvenih svečab, hvalevredno misel izrazil z besedami... „Ali naj kaka znana, dobra in poštena svečarija se pristojevoljno postavi pod cerkveno nadzorstvo...“ Za Goriško nadškofijo se je to v teku leta 1879 zgodilo, in ker je vsa zadeva za duhovne zanimiva, naj sledi sem spadajoča okrožnica v izvirnem jeziku: „Nr. 466. Venerabili Officio decanali.... Contentio nuper agitata in folio „l'Eco del Litorale“ inter duo, quibus negotium de Candellis cereis, quae probabiliter nonnullis lectores hujus folii dubios reliquit, ansam dedit instituendi analisisim de diversa cera, quae adhibebatur in variis Archidioecesis nostrae ecclesiae, et ecce, experimentum hoc non felicem pro omnibus his candellis resultatam dedit, utpote ex analisis a quodam professore publico instituta, prob dolor, experiri necesse erat, quod nonnullae harum candellarum nullam, vel vix ullam cerae ex apibus substantiam continerent.“

Ordinariatus vero archiepiscopalis invigilare debet, ut in missae sacrificio et aliis officiis divinis solummodo vera i. e. cera apum adhibeatur. Hinc consilium D. Aloysii Bader, qui declaravit, se suam ceram ab apibus collectam — quae pro usu ecclesiarum sub nomine „compimento“ apud ipsam venditur — subjicere velle commissioni, quae apud ordinariatus officium ad hoc instituetur, quaeque semet occupabit circa experimenta de ceris instituenda, acceptabile visum fuit.

Dominus Bader nempe non solummodo securitatem dare vult de suis candellis cereis, subjiciendo eas commissioni, sed paratus est etiam poenam subire, ab commissione hac infligendam, pro quocumque defectu in candellis suis fors detegendo.

Haec pro norma nota facere oportebat Venerab. Clero curato in relatione ad alias literas circulares dd. 18. Januarii a. c. N. 149. — Ab Ordinariatu Archiepiscopali Goritiae die 28. Martii 1879.

Andreas m. p.,
Archiepiscopus.“

S to okrožnico je prečastiti kn. nadškofijski ordinarijat dal duhovščini varno in zanesljivo vodilo, kterega se zamore vsak z mirno vestjo poprijeti in deržati. In tako je tudi nevšečnim pravdam po časnikih konec storjen. Ker se približuje Svečnica, in v tem času gospodje navadno sveče kupujejo, zdelo se mi je primérno to stvar zdaj na dan spraviti.

Iz šematizma za leto 1880 naslednje čertice. V 16 dekanatih je 72 fará, 13 kuracij, 107 vikarijatov, 17

beneficijatov, 111 kaplanij, 226 podružnic, 274 duhovnov v pastirstvu, in 214.465 rimsko-katoliških kristjanov. Prazni ste 2 fari, 10 vikarijatov, 5 beneficij in 26 kaplanij. Vseh duhovnov s tistimi, ki druge službe opravljajo, ki so v pokoji in zunaj škofije, je 361. Redovnikov je: Frančiškanov 25, kapucinov 18, usmiljenih bratov 7 in 3 jezuiti. Redovnic: Uršulinaric 40, usmiljenih sester 25, šolskih sester „de Notre Dame“ 25, šolskih sester „de providentia“ v Korminu 13, skupaj 103.

Poleg katoličanov živi na Goriškem 5 zedinjenih in 5 nezedinjenih grekov, 111 protestantov, 10 anglikanov in 269 judov. — Od 25. grudnia 1878 do 12. vinot. 1879 je umerlo 8 duhovnov. — Centralno semenišče šteje za štiri škofije 39 bogoslovcev, od njih Goriška 22 (IV. l. 9, III. l. 3, II. l. 2 in I. l. 8); Terzaška 5 (IV. l. —, III. l. 1, II. l. 3 in I. l. 1). Poreška ima le enega pervoletnika, Veljanska 11 (IV. l. 5, III. l. 1, II. l. 2 in I. l. 3). V malem semenišču je 52 dijakov.

Spomenica Jezusovemu presv. Imenu.

Jezus, ko sem dete malo
Materi v naročji bil,
Pa Ime sem Tvoje zalo
Se izrekati učil;
Ko je stokrat mati rekla:
Reci „Jezus“ milček moj,
Ko je prošnja gladko tekla,
Da naj bodem, Jezus, Tvoj:
Ustne sem tako natezal,
In takó sem se potil,
Da bi čerke skupaj zvezal,
„Jezus“, Tebe izgovoril.
In ko znal sem Tebe zvati,
Tebe ljubiti začel,
Oh, v detinstva dobi zlati,
Oh, kako sem bil vesel. —
Tiste ure so minile,
Moja leta se zgrenile. —

Prišla kača je lažnjivka
V mili moj mladostni raj,
Zvito djala zapeljivka,
Da si svet pogledam naj.
Revež derl sem zdaj za svetom,
Raj mi ni bil mari več,
S svetnim sem krasil se cvetom,
Cvet nebeški bil je preč.
Ali svetni cvet je zvénil,
Svet me zopet zapustil,
Za me ni se dalje menil,
Ko me v teroje je zivil.

Oh, kako sem se ujedal,
Z grehov ranami pokrit;
Oh, kako nazaj sem gledal,
Kjer je angelj blščevit!
V desni roki meč ognjeni,
Na obrazu sveti serd,
Raj moj čuval izgubljeni,
Za me neizprosljivo terd.
Zdaj sem rane si izwival
V gorki kópeli solzá,
Zopet „Jezus“ Te nazival,
Zdravje grešnega serca.
In ko nekdan je sladilo
Usta še dojenčeka,
Zdaj me zopet je bladilo

Ranjenega grešnika. —
Gnada noč je raspodila,
Temno dušo mi zvedrila. —

Naj bi na nebeške note
Tebi, Jezus, peti znal,
Naj bi k pesmi za dobrote
Angelj z neba harfo dal. —
Da v kraljevi se pokore
Sme oblačiti škerlat
Duša moja, vsemi more
Na prestol se gnade zlat;
Da še nekaj divje strasti,
Pripoznavše nje oblast,
Morajo ji k nogam pasti,
Zmagovavki v večno čast;

Da z zobmi hudoba škriplje
In razjarjena divjá,
Na me žolč in jezo siplje
In pokoja si ne dá;
Da nebó se k meni sklanja,
Na obraza rajski sméh,
Da hudobo preč odganja,
Preč odganja strašni gréh;
Da vsem kraljem kličem sveta:
Kar imate ga zlatá,
Naj smed vas mi kdo obeta,
Tron počez in krono dá,
Teh reči še ne pogledam,
Naj zlato ostane vam,
Lepši prestol jaz zasedam,
Lepšo krono jaz imam:
Vir edini sreče moje
Je ime, o Jezus, Tvoje.

Toda oberni upajoče
V morje večnosti oči,
Serce terdno varujoče,
Oh, kako se tam blišči!
Pride ura, dan zmráči se,
Zadnji v solznem dolu dan,
Večna luč mi zasvetil se,
Angelj od Boga poslan
Pelje srečno me nevesto
Gori k Jezusu seboj,
Zvezde trosi mi na cesto,
Z njih mi spleta venec moj.
Strune so preslabe, peti
Te, neizmerna velikost,
Ki tam v rajski diki sveti
Pričakuješ me sladkost. —
To boš tudi mi odkrilo,
„Jezus“, ti ime premilo.

Cret in sad zveste molitve.

Zahvala.

Naj preserčnejši zahvalo izrekujem naši Ljubi Gospej za brezštevne dobrote in milosti, katere sem mnogokrat dosegla na Njeno priprošnjo. Posebno sem bila v veliki britkosti zaradi svoje 14mesečne hčerke, ki ji je huda nevarnost pretila; jela sem opravljati devetdnevno v čast naši Ljubi Gospej in obljubila sem, ako bom uslišana, očitno po „Danici“ razglasiti. In res, kar sem prosila, se mi je najbolje izveršilo. Zato z ra-

dostnim srcem zakličem: Slava in zahvala tisučkrat
Naši Ljubi Gospej presvetega Serca!
V Št. Vidu na Notr. *Kristina Premru.*

Prošnje.

Hči preserčno priporoča v bratovske molitve svojega očeta vdanega pijanstvu, zapravljenosti in drugim napakam. — V neki pritežnosti, da bi se srečno rešila, prosi bratovske molitve neka oseba. — Bolan mladenec z Gorenjskega se serčno priporoča v molitev za zdravje, če je Božja volja. — Bolna oseba se priporoča bratovski molitvi N. Lj. G. presvetega serca, če je Božja volja, da bi odvezel bolečino na nogi. — Ves zgubljen mlad človek, na čigar poboljšanje je silo veliko ležeče za njega samega in za druge, je prav živo priporočen v bratovske prošnje, molitve in v spomin pri sv. maši. — Več mladenčev za poboljšanje. —

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec prosinac 1880.

I. Glavni namen: Razsvitljenje postavodajalcev in svetovalcev.

II. Posebni nameni:

12. prosenca. Sv. Ernest. Priporoč.: Stanovitnost predbožičnih spovedencev. Natihoma priporočeni. Več hudo spačenih.

13. Osmina razglašenja ali sv. 3 Kraljev. Sv. Veronika. Priporoč.: Vsa obljubljena dežela. Pohlevnost serca, zlasti na Slovenskem. Sprava sovražnih.

14. Sv. Hilarij. Priporoč.: Zatrenje neke pohujšljivosti. Spreobrnjenje Egipta in Etijopije. Zatrenje jeze in kletvinje, zlasti v slov. deželah.

15. Sv. Pavel pušavnik. Priporoč.: Samaki ljudje. Gorečnost za pravico in resnico, posebno pri neki stranki.

16. Sv. Marcel. Priporoč.: Sv. Oče Leon XIII. Poboljšanje tatov in goljufov. Spreobrnjenje protestantške Nemčije, zlasti glavarjev.

17. Sv. Anton pušavnik. Priporoč.: Hudo skušani. Malomarni zastran poboljšanja. Zboljšanje naredb oziroma na učno mladino.

18. Druga nedelja po razglašenji Gospodovem. Evang.: Ženitovanje v Kani Galilejski. Praznik presv. imena Jezusovega. (Popolnoma odpustek celo osmino.) Sv. Priska dev. Priporoč.: Vredna spoved za odpustke. Zatrenje vse kletvinje in bogoskrunstva. Umirajoči in nevarno bolni.

Male duhovne vaje.

1. Na keršanski pozdrav: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ in odgovor: „Amen — na večne čase.“ („Vekomaj Amen“) dobijo pozdravljivci in kateri odgovore na pozdrav, vsaki pot 50 dni odpustka.

2. Odpustek 25 dni za vse, kateri presveti imeni Jezus in Marija bogoljubno pokličejo.

3. Popolnoma odpustek o smertni uri za vse, kateri so v življenji imeli bogoljubno navado, tako pozdravljati in odgovarjati, ali velikokrat presveti imeni klicati, ako takrat (o smertni uri) ti presv. imeni pokličejo — saj v sercu, če ne morejo z besedo.

Te odpustke morejo zadobiti tudi pridigarji in vsi tisti, kateri vernike spobudujejo, da naj tako pozdravljajo, ali da naj velikrat presv. imeni Jezus in Marija kličejo.

Petdeset dni odpustkov zadobijo, kateri pozdravljajo: „Hvaljen bodi Jezus in Marija!“ in kateri odgovarjajo: „Na vekomaj,“ ali z enakimi besedami. (Pij IX.)

Vaja. O Jezus! ta teden se hočem posebno vaditi tvoje presv. Ime vselej le pobožno izgovarjati; nočem več ga nemarno imenovati. Pomagaj mi ta sklep spolnovati.

Sklep. O Jezus! Opustiti hočem vsako kletvinjo zanaprej, ker tvojemu presv. Imenu veliko nečast dela.

Listek za raznoterosti.

U p a j.

Zvezda med oblaki sveti,
Duša moja koperni,
Naglo hoče k njej sleteti,
Temna zemlja ji merzi.

Zvezda bi ji pot kasala
Tje v nebó obljubljeno,
Kjer bi žalost ponehala,
Posušilo se okó.

Duša ženina dobila,
Tam bi Sina Božjega,
Vekomaj bi Ga ljubila,
Vekomaj bi srečna b'la.

Kar oblak se černi bliža,
In mi zvezdo zatemni,
Upanje se zopet zniža,
In serce me zaboli.

Upanje, nazaj se verni,
In ozdravi se sercé;
Naj oblaki tudi černi
Goropadno ti proté.

Upanje ti zopet bliskne
Na mertvaški postelji,
Duša rádoti zavriskno
In za zvezdo poleti.

Svoj'ga ženina tam najde,
Več ga nikdar ne zgubi,
Zvezda tam ji več ne zajde,
Černih tam oblakov ni.

P. Š.

Iz Ljubljane. (Rojeni in umerli.) V Ternovski fari je bilo l. 1879 rojenih 72 (proti 98 l. 1878), umerlo jih je 68 (proti 84 l. 1878), poročenih je bilo 20 parov. V predmestni fa'i sv. Petra rojenih 272 (proti 300 lansk. l.), umerlo jih je 292 (proti lanskim 281), poročenih 63 parov. V mestni fari sv. Jakoba je bilo rojenih 166, (proti lanskim 156), umerlo jih je 178 (proti lanskim 175), poročenih je bilo 55 parov. Ss. maš se je brao v imenovani farni cerkvi skoz celo lanko 2829, v cerkvi obhajanih je bilo 50,500, in domá previdenih bolnikov 363. — V frančiškanski fari rojenih 197 (proti 229 lan. l.), umerlo jih je 174 (proti lanskim 175), poročenih 77 parov (proti lanskim 48). — V stolni fari sv. Nikolaja rojenih 51 (proti lanskim 54), umerlo jih je 67 (proti lanskim 61), poročenih 23 parov (proti lanskim 13). — V bolnišnici jih je umerlo 450 (proti 362 l. 1878)

Iz Ljubljane. (Prelepi božičnici) s petjem, deklamovanjem, igrami in poslednjič z deljenjem daril itd. so imeli novega leta večer verli podmojstri ter pomočniki katoliške rokodelske družbe, — v večer ss. 3. Kraljev pa rokodelski fantje. Preobširno bi bilo se v posameznosti spuštati, bodi sploh rečeno, da v tej družbi so se

v kratkem storili veliki koraki naprej: hvala gosp. vodniku Gnezdatu, P. Angeliku, gosp. Keržiču, gospodom mojstrom in drugim gospodom in gospem za ves trud, ki ga imajo z mladino, in pa za tolike dobrote, ki jih delijo družbi in posebej tudi mladim dečkom. Tacih dobrih del pač Bog ne bo pustil brez plačila. Društvo pa tudi vspešuje in se je od lani izdatno pomnožilo in gotovo se bode razširjalo vedno bolj, ker pri tacih vspehih, kakor smo jih vidili, jo morajo vsi pošteni čislati in vsak umen mladeneč si v čast šteti med njenimi udi biti.

Iz Ljubljane. (Nova uršulinska prednica.) Po večrajnji volitvi v nunskem samostanu je postala prednica častita M. Antonija Murgelj, iz Mekin, rojena 30. mal. ser. 1830, preoblečena 13. grud. 1855, obljudo naredila 26. m. serp. 1858.

Govoril je v katoliški družbi preteklo sredo večer g. dr. Jeglič prav izverstno o Detetu Jezusu in morivcu Herodu — o katoličanstvu v nasprotji z liberalizmom in socijalizmom.

† **Uršula**, žena znanega hišnika in mesarja Mih. Dimnika, je po kratki bolezni, previdena s ss. sakramenti, umerla v 50. letu svoje starosti 30. grudna in je l. pros. imela prav lep in slovesen pokop. Rodovina in sorodovina toraj naznanja prav serčno zahvalo za blago sočutje v bolezni in za tako obilno vdeležbo pri pogrebu, kakor tudi za mnoge vence, vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, posebno č. gg. duhovnikom in oo. frančiškanom, pa gg. bogoslovcem za ginstivo nagrobno petje, katoliški družbi in vsim spremlevalcem, ter blago ranjco priporočuje v molitev in blagi spomin. Bog ji daj večni mir.

V Nevljah je na Sveti dan umerl ondotni č. g. fajm. Blaž Mervic, roj. 3. sveč. 1807, posvečen 26. mal. serp. 1832. R. I. P.

V Ločah je preteklo nedeljo dopoldne umerl eden nar bolj blagih mož na Slovenskem, namreč, prečast. gosp. župnik Jožef Virk, znani pesnik. rojen v Dobu na Kranjskem 16. sušca 1810, posvečen 31. mal. trav. 1836. Naj v miru počiva!

Na Dolenjskem je bil 3. t. m. na mesto r. grofa Barbota enoglasno (s 113 glasovi) izvoljen narodni kandidat princ Ernest Windišgrätz. Prav dobro znamenje, da se reč na boljše obrača in da na molitev vernih Slovencev Bog vmes sega.

Z Dunaja, 22. grudna. (Poterdilo.) Po vredniatvu „Zg. Danice“ v Ljubljani so v pisarno (posredoma g. poslanca K. Kluna, 22. oktobra) došli nasledaj darovi: Za cerkev v Bukareštu 2 gold.; za misijon v Ameriki 16 gl.; za družbo sv. Bonifacija 9 gl. 25 kr.; za stradajoče v Kini in na Jutru 5 tolarjev; za stradajoče v Tong-Kinu 58 gl. 30 kr. Skupaj 95 gl. 55 kr.

Fr. Scherstein, kancelir.

Novo leto 1880 je prestopno, in je 2633 let od ustanovljeuja Rima, 5640 po judovskem, in 1297 po mohamedanskem številu. V tem letu bo 12. pros. ob 11 solnce popolnoma merknilo, 22. rožnika in 16. grudna pa mesec popolnoma.

Grozna nesreča na vodi. Na Škotskem je železnični vlak, derdravši iz Edinburga, šel čez most nad Taj-em reko med silovitim pišem: kar se udere kos mostu, in 13 vozov se prekucne 88 čevljev — okoli 30 metrov — globoko. Ta most je naj daljši zmed vsih na svetu, skor dve angleški milj dolg, 25 čevljev širok, in na sredi 130 čevljev visok. Končani so vsi popotniki — njih 80!

Priserčno zahvalo izrekamo za tako mnogostransko blago sočutje v boleznih in pa o smrti preljubljene prednice, čast. gospé M. Marije Jozefe Strusa, in prelepo se zahvaljujemo vsem dotičnim za tako mnogobrojno vdeležbo in podarjenje mnogih krasnih vencev o pogrebu.

Zalujoče Ursulinke.

Pučke Novine, časnik za gospodarstvo, obertnijo in domače reči, izhajajo vsako saboto v Zagrebu pod vredništvom Kranjca g. Ljudevita Tomšića. Naročnina po pošti je 4 gl. 60 kr. Ta list je prav podučin in pisan v lahki hervaščini, ima pa tudi vselej obilno kratkih novic, ter je za branje mičen in koristen ob enem.

Poslednje novice. Sv. Oče, ko so zvedili, da je bil španjski kralj s kraljico vred smertno napaden in da je srečno odšel nesreči, so zdajci po telegrafu svoje vošilo naznanili. — Na Francoskem ni menda še dosti družih zmešnjav, sliši se celo o prismodastih in brezbožnih dvoobjih! Sicer pa kakor trinoštva prederzne republikanske vlade v ti deželi rastejo, tako se množi in vterjuje konservativna stranka. In ni čudo, zakaj osnova novega ministra Freycinet-a je boje: preganjanje, zatiranje, oropanje vsih, ki niso njih stranke, pa oskerbljenje, obogatjenje ljudi lastne stranke, ki so silo lačni, odstavljanje vradnikov, sodnikov, častnikov itd. — V Rimu je veliko stradanja, revšine in pomanjkanja: zato pa hočejo miloserčni liberalci toliko bolj plesati, maškarijiti in noretiti pred pustom! — Razmere med Turčijo in Černogoro se dan na dan bolj napenjajo, ker Turčija še zmeraj ni izročila Gusinjskega okraja Černogori. —

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Razpisane so duhovnije: Stranje 18. grud.; Nevlje 30. grud.; Sela pri K-mnu. in sv. Lorenc ob Tem. 3. pros. — Č. g. Juri Jaklič je dobil duhovnijo Gotnico; č. g. Jan. Karlin Doberniče; č. g. Jan. Šafer Tujuice; č. g. Ant. Mandelc Banjaloko; č. g. Jak. Ajaž Dobravo. — Cerkevno vmeščevni so čč. gg.: Jan. Karet za Čermošnjice, Mih. Šos za Belo cerkev, Jan. Lapajne za Studenec, Jan. Golob za Motnik. — Č. g. Jan. Pogačnik je prestavljen iz Mirne v Preserje. — Č. g. Jož. Samide je od c. kr. vojnega ministarstva imenovan za vojnega kaplana II. reda v rezervi. — Č. g. Jan. Trokelj gre v stalni pokoj. — Umerl je č. g. Ant. Svetlin, kurat Teržaske škofije, 16. grud. v Orehku. R. I. P.

V Poreške-Polski škofiji. Č. g. Jož. Corrazza je postal administ. Poreške duhovnije; č. g. Juri Strukelj adm. ni-tr. duhovnije Svetonedeljske; č. g. Jak. Senčar administr. Rokaljski in provizor Kavranški; č. g. Jan. Velnić v Pornjanu pride na mesto č. g. Jak. Senčarja. Vodnjanska kooperatura ostane prazna in č. g. Karol Coronica je sprejel kooperaturo Sajniško, ter bode oskerboval tudi kaplanito B. M. D. in del Pornjanske; drugi del pa č. g. Jož. Gorec, administr. v Barbani. Prečast. g. Jovita blecib, dosluž. župnik Rogaljski itd., gre v pokoj. Naslednik mu je administ. Fontanski č. g. Ant. Legovich, poprej koop. v Visinadi. Ravno ta gosp. bode oskerboval spraznjeno faro Foskolinsko. — Gradinsko tudi spraznjeno faro oskerbuje č. g. Jož. Kastelec. — Č. g. Jan. Barbatić, korvik. itd. v Poli, je postal koop. Poreški (extra muros) in je ob enem korni vikar. V Poli je njegovo mesto prevzel č. g. Andr. Benigar, bivši provizor v Labinu. — Le-tega mesto pa č. g. Jan. Ross č. poprej korvik. itd. v Poreču. —

V Lavantinski škofiji. Č. g. Andrej Vodušek je prezentiran župnik Leskovške fare; č. g. Matej Pogeljšek, župnik pri sv. Mihelu poleg Št. štanja oskerbuje tudi začasno kuracijo Zavodnje. Č. g. Miha Strašek je postal provizor na Dobovi in ond. tni župnik č. g. Franc Smolč je šel v stalni pokoj; č. g. Jak. Pečnik je prišel za kaplana v Remšnik. — Umerla sta čč. gg.: Št. fan Trateja, župnik v pokoj, 2. t. m., in Jožef Virk, župnik pri sv. Duhu v Ločah. 4. t. m. R. I. P. — Dobovška župnija je do 16. sveč. t. l. razpisana.

Dobrotni darovi.

Za stradajoče na Isternem: Iz Stare Loke 2 gl. — Z Brezovice J. P. 3 gl. — Antonija Čuden 2 gl. — Več deklet 1 gl. 16 kr. — G. 1 gl. 70 kr. — Č. g. Matija Erjavec 4 gl. — Liza Nol. z drugimi 7 gl. — J. K. 2 gl. — Iz Naklega po č. g. fajm. 5 gl. — Neimenovana 1 gl. — Iz sp. Bernika B. B. 1 gl. — Fara na Dovjem 18 gl. 30. kr. — Neimenovana po gosp. Erkerju 1 gl. — Prečast. gosp. fajm. Kar. Tedeschi svojega novoletnega ofra 29 gl. 40 kr. — M. Mihelič 30 kr. — Neimenovana oseba po g. J. Porentu 2 gl. — Neka žena po g. A. Žogarju 1 gl. — Marija Veber 1 gl. — G. J. K. 2 gl. —

Za sv. Očeta: Prečast. gosp. fajm. K. Tedeschi 9 gl. svojega novoletnega ofra. — J. Molhar 1 gl. 50 kr. po g. sp. J. Porentu. — Vokarjev 1 kr. žavec = 2 gl. 12 kr. st. den. sv. Očetu za novo leto. —

Za afrikanski misijon: Antonija Čuden 2 gl. — Franciška Lavain po gosp. And. Zamejcu 1 gl. — Jan. K. 3 stare dvajset. — Iz Mošenj (po g. Fl.) 8 gl. 75 kr. — Kat. Potočnik iz št. Vida 1 gl. — Z Zaličega č. g. A. Pintar 3 gl. 10 kr. — Kat. Pogačar 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Po gosp. G. Dolencu 5 gl. neimenovan. — Po gosp. Erkerji neim. 60 kr. — J. K. 50 kr. —

Za Božji grob v Jeruzalemu: J. K. 50 kr.

Za pogorelce v Sarajevu: Šmarska fara pri Kr. po preč. g. fajm. J. Krašovicu 18 gl.

Za novo cerkev v Sarajevem: J. K. 2 stari dvaja.

Za bratovščino N. lj. Gospe presv. Serca: Ant. Pr. 40 kr.

Za bratovščino čistega spočetja: Iz Zlatopolja 1 gl. 34 kr. — Z Vranje peči 1 gl. 13 kr. — Iz Kamnika 2 gl. 93 kr.

Pogorori z gg. dopisovalci.

G. L. R. v Boh. B.: Naročnina oddana založništvu. — Krist. Premr. v Št. V. pri Ip.: Naročnino oddali založništvu, drugo bratovščini. Bog plačaj! — Vindobonensi: Omnia libentissime peracta. — G. P. Pet. pri sv. L.: Prejel 4 gl. 20 kr.: opravljeno. — Preč g. Fr. K. v Mar. Preserčna hvala; vse dobro in blago za novo leto! — Preč g. Fr. V. v K.: Prav primerno času in okoliščinam; gratias Veselo! novo leto Vam in Vašim! —

Opomba. Prosimo, kateri še niso naročnine poslali, naj jo hitro pošljejo, da se vé primerno število listov tiskati.